

Het kindje knorde weer en nu keek Alice
 bekommerd in het gezicht om te zien wat er
 scheelde. Het viel niet te ontkennen, dat het
 wipneus had en heel erg ook, zoodat de neus
 geleek op een snuit. Ook waren de oogen
 klein voor een kindje, zoodat het uiterlijk van het
 kleine ding Alice volstrekt niet behaagde. «Maar
 misschien snikte het maar een beetje», dacht ze
 en ze keek het weer in de oogen om te zien of
 er tranen in waren.

Neen, daar waren geen tranen. «Als je maar
 varkentje gaat veranderen, kindlief», zei Alice
 ernstig, «dan wil ik niets meer met je te maken
 hebben. Pas op!» Het arme ding snikte nog eens
 (of knorde, men kon het onmogelijk uitmaken, wat
 het was) en zwijgend gingen ze een poosje verder.

Alice begon er juist over te denken, wat ze met
 dit schepseltje moest aanvangen, wanneer ze het
 thuis bracht, toen het weer knorde en nu zoo heftig
 dat ze het verschrikt in het gezicht keek. Nu was
 vergissen niet meer mogelijk. Het was niets meer
 of minder dan een varken en ze begreep, dat het
 dwaasheid zou zijn het nog verder mee te nemen.
 Daarom zette ze het schepseltje neer en voelde
 zich zeer verlicht toen ze het kalmpjes het bosch

HET KNORDE WEER ZOO HEFTIG, DAT ZE
 HET VERSCHRIKT IN HET GEZICHT KEEK